

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – Első szám

A kinyilatkoztatás magvai: a prófétai szövevény feltárása a példázatoktól az utolsó figyelmeztetésig

Jeff Pippenger

2023-07-29

Az Egyesült Államok a Bibliában kifejezetten azonosított. Több bibliai szakasz is kifejezetten azonosítja az Egyesült Államokat a világ végén. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében az Egyesült Államok a második, vagyis a kétszarvú fenevad, amely a földből jön fel, és megtiltja az egész világnak a vásárlást vagy az eladást — hacsak nincs rajtuk a fenevad bélyege.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és annak két szarva vala a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány. És gyakorolja az első fenevadnak minden hatalmát annak színe előtt, és azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. És nagy jeleket tesz, annyira, hogy még tüzet is hoz alá az égből a földre az emberek szeme láttára, és megtéveszti a föld lakosait azokkal a csodákkal, amelyeket megadatott neki, hogy a fenevad színe előtt megtegye; azt mondván a föld lakosainak, hogy készítsék el a fenevad képmását, amelyet fegyver sebzett meg, és mégis életben maradt. És hatalma vala arra, hogy lelket adjon a fenevad képmásának, hogy a fenevad képmása szóljon is, és azt is cselekedje, hogy mindazokat megöljék, akik nem imádják a fenevad képmását. És mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal megcselekeszi, hogy bélyeget vegyenek jobb kezükre vagy homlokukra; és hogy senki ne vehessen vagy ne adhasson el, hanem csak az, akin a bélyeg van, vagy a fenevad neve, vagy nevének száma.

Itt van a bölcsesség. Akinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát: mert embernek száma; és az ő száma hatszázhatvanhat. Jelenések 13:11–18.

Ebben a szakaszban hét elsődleges prófétai jellemző kapcsolódik a kétszarvú földi fenevadhoz. Gyakorolja az előtte volt fenevad hatalmát; arra készíti a világ minden lakóját, hogy imádják az előtte volt fenevadat; nagy jeleket tesz, amelyeket minden ember lát; megtéveszti az egész világot, és megparancsolja a világnak, hogy készítse el az előtte volt fenevad képmását; életet ad a fenevad képmásának, és az megszólal; halálbüntetés terhe mellett kényszeríti az egész világot, hogy imádják a fenevad képmását; és az egész világot arra kényszeríti, hogy vagy a homlokára, vagy a kezére vegye a bélyeget, és megtiltja az adásvételt azokkal szemben, akik nem rendelkeznek a fenevad bélyegével, nevével vagy számával.

A tizenegyedik versben említett, „a földből feljövő” fenevad által véghezvitt megtévesztő munka annyira csalárd és erőteljes, hogy „megtéveszti a föld lakóit”. Az egész világot meg fogja téveszteni az Egyesült Államok. Vagyis Isten egyházának kivételével az egész világot megtévesztik, hogy elfogadja az antikrisztus bélyegét. Azok a prófétai események, amelyek ezt a világméretű megtévesztést megelőzik, már folyamatban vannak.

Vannak olyan történetek a Bibliában, amelyeket a legtöbb ember ismer, ha csak felszínesen is. A legtöbben hallottak Mózes és a fáraó, Dániel és Nabukodonozor, vagy Jézus és Pilátus összecsapásairól. Az emberek különböző mélységben ismerik ezeket a bibliai történeteket, de nem feltétlenül ismerik fel, hogy a bibliai prófécia közvetlenül és igen konkrétan azonosít királyokat és királyságokat. Bizonyosan így volt ez Mózes, Dániel és Krisztus esetében is. Egyiptom, Babilon és Róma mind konkrétan meg volt nevezve a bibliai próféciaiban még a történelem előtt, amelyben betöltötték a rájuk, illetve királyságaikra vonatkozó jövendöléseket. Isten soha nem változik.

Mert én, az Úr, nem változom; ezért nem emésztettek meg titeket, Jákób fiai. Malakiás 3:6.

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Zsidókhöz írt levél 13:8.

Az a tény, hogy Isten soha nem változik, lehetővé teszi számunkra, hogy néhány egyszerű logikát alkalmazzunk a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő kétszarvú földi fenevad vizsgálatára. Mivel tudjuk, hogy Isten olyan jövendöléseket adott, amelyek közvetlenül azonosították Egyiptom, Babilon és Róma királyságait, amint azok egyenként kapcsolatba kerültek Isten egyházával és üldözték azt, megállapíthatunk bizonyos tényeket a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadára vonatkozóan. A földi fenevad, miként Egyiptom, Babilon és Róma is, közvetlenül azonosíttatik majd a bibliai próféciaiban még annak a történelemnek a bekövetkezése előtt, amelyben az arra a nemzetre vonatkozó jövendölés beteljesedik. Azt mondom, hogy ezt a tényt egy igen egyszerű, de fontos bibliai szabály alapján állapíthatjuk meg. Ez a szabály azt határozza meg, hogy az igazság két tanúbizonyság alapján állapíttatik meg.

Két vagy három tanú vallomása alapján kell halállal sújtani azt, aki méltó a halálra; egy tanú vallomása alapján azonban nem szabad halálra ítélni. 5Mózes 17:6.

Egy tanú ne támadjon senki ellen semmiféle hamisságért vagy vétékért, bármely bűnért, amelyet elkövetett; két tanú szava, vagy három tanú szava alapján állapíttassék meg az ügy. 5Mózes 19:15.

Most harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú szájával erősíttessék meg minden szó. 2Korinthus 13:1.

Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanú vallomása alapján. 1Timóteus 5:19.

A bibliai prófécia megjövendölte az ókori Egyiptom pusztulását, amikor Isten elbánt Egyiptom lázadó fáraójával. A bibliai prófécia megjövendölte az ókori Babilon felemelkedését és bukását, miközben Babilon lázadó királyával is elbánt. A bibliai prófécia megjövendölte a pogány Róma birodalmának felemelkedését és bukását, azonosította Róma romlott képviselőit, és elbánt velük. Isten soha nem változó jellemének következetessége arra mutat rá, hogy a bibliai próféciaiban említett legjelentősebb birodalom — a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi vadállata — kétségkívül azonosítva lesz a bibliai prófécia által.

Amikor a Jelenések tizenharmadik fejezetének földvadállataira vonatkozó prófécia beteljesedik, Isten egyháza szembekerül a földvadállat politikai és vallási vezetésével, miként azt Mózes, Dániel és Krisztus prófétai módon szemléltette. Az Egyesült Államok prófétai szerepe a világ végén a

bibliai prófécia egyik elsőrendű tárgya. Miközben kibontjuk azokat a bibliai információkat, amelyek azonosítják az Egyesült Államok szerepét a bibliai próféciában, olyan szabályokat fogunk alkalmazni, amelyek magában a Bibliában találhatók, mert Isten Igéje nem szorul emberi meghatározásra. Az ősi Izráelnek szertartási szabályok adtak, egészségügyi szabályok, tíz erkölcsi szabály, mezőgazdasági szabályok, és így tovább. Isten a rend Istene.

Mindenek illendően és rendben történjék. 1Korinthus 14:40.

A bibliai feljegyzés semmiféle tanúságot nem szolgáltat arra nézve, hogy valaki áldásban részesülne pusztán azért, mert figyelmen kívül hagyja az Isten által adott szabályokat. Ki számíthat arra, hogy áldásban részesül, ha figyelmen kívül hagyja a prófétai magyarázatnak a Biblia által és a Bibliában a prófétai tanulmányozás céljára megállapított szabályait?

Jöjjetek hát, és szálljunk perbe egymással, ezt mondja az Úr: ha bűneitek skarlátpirosak is, hófehérek lesznek; és ha vérszínűek is, olyanok lesznek, mint a gyapjú. Ézsaiás 1:18.

Amikor alkalmazzuk a bibliai szabályokat, engedjük, hogy maga a Biblia állapítsa meg és igazolja, vajon e szabályok hitelesek-e vagy hamisak. Mint Isten valamennyi különféle szabálya esetében, e szabályoknak is mindig létezik sátáni hamisítványa. Ezért szükséges, hogy amikor valamely szabályt egy igazság megállapítására alkalmazunk, mind a felismert igazságot, mind az alkalmazott szabályt megvizsgáljuk.

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől való-e; mert sok hamis próféta jött ki a világba. 1 János 4:1.

További célja e tanulmánynak az Egyesült Államok prófétai szerepének azonosításán túl az, hogy feltárja azt a titkos üzenetet a Jelenések könyvéből, amelyet Jézus egészen e sajátos nemzedék idejéig elrejtett.

A titkok az Úréi, a mi Istenünké; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és a mi fiainké mindörökké, hogy teljesítsük e törvénynek minden igéjét. 5Mózes 29:29.

Isten kijelentett prófétai titkainak az a célja, hogy akik megkapják e titkot, megtarthassák az Ő törvényét. Az emberek csak akkor tudják megtartani az Ő törvényét, ha az a szívükbe van írva. Az a titok, amelynek pecsétje a Jelenések könyvében felnyitattik, része annak a folyamatnak, amelyben a Szentlélek Isten törvényét a mi bensőnkbe és szívünkbe írja. Az a titok, amely Isten népe előtt feltárul, ha és amennyiben hit által elfogadják, megerősíti az új szövetséget.

Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr, és új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával. Nem ama szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogtam őket, hogy kivezesse őket Egyiptom földjéről; amely szövetségemet megszegették, jöllehet én férjük voltam, azt mondja az Úr. Hanem ez lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával kötök ama napok után, azt mondja az Úr: törvényemet belsejükbé helyezem, és szívükbe írom be; és Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. Jeremiás 31:31–33.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetségét meg kell újítani az ő parancsolatait megtartó népével.” Review and Herald, 1914. február 26.

Jelenések 1:1–3 Az utolsó figyelmeztető üzenet:

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak azokat, amelyeknek hamar meg kell történniük; és elküldte azt, és kijelentette angyala által az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett az Isten ígéjéről, Jézus Krisztus bizonyosságtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallják e prófécia szavait, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

A Jelenések könyve első fejezetének első három verse azonosítja, hogy „Jézus Krisztus kijelentése” az emberiség számára adott végső üzenet. Nyilvánvalóan üzenet ez, mert „Jézus Krisztus kijelentése” a Mennyei Atyától adatott neki, hogy megmutassa szolgálóinak, minek „hamar meg kell lennie”.

Arra kapunk felszólítást, hogy vegyük figyelembe: a „Szentlélek oly módon formálta a dolgokat, mind a prófécia közlésekor”, mind pedig „a megjelenített eseményekben”.

„A Szentlélek úgy formálta a dolgokat mind a prófécia adásában, mind az ábrázolt eseményekben, hogy arra tanítson: az emberi eszközt szem elől kell rejteni, Krisztusban elrejtve, és hogy a menny Ura Istene és az Ő törvénye magasztaltassék fel. Olvassátok Dániel könyvét. Idézzétek fel pontról pontra az ott bemutatott királyságok történetét.” Testimonies to Ministers, 112.

A Jelenések könyve első fejezetének első három versében a „bemutatott események”, valamint „a prófécia átadása” is szemléletesen ábrázolja azt a lépésről lépésre haladó folyamatot, ahogyan Isten közöl az emberekkel, és egyúttal azt is meghatározza, hogy a közölt üzenetet „Jézus Krisztus kijelentésének” nevezik.

Jézus Krisztus ezután két dolgot tett azzal az üzenettel, amelyet Istentől kapott. Elküldte az üzenetet angyala által, és ugyanazon angyal által jelképes formában is közölte azt. Angyala ezután elvitte az üzenetet János prófétához, aki leírta azt, és elküldte a gyülekezeteknek neked és nekem. Az első három verset a „Szentlélek” úgy „formálta meg”, hogy hangsúlyozza mind az „üzenetet”, mind pedig az üzenet közvetítésében részt vevő „közlési folyamatot”.

Az általunk vizsgált három vers az emberiséghez szóló végső üzenetet tárja elénk, de nem pusztán a végső üzenetet — még fontosabb, hogy e három vers a föld bolygójához intézett végső „figyelmeztető” üzenetet képviseli. Az üzenet „figyelmeztető” jellege ott válik felismerhetővé, ahol az emberek egy csoportját „boldognak” nevezik azért, mert olvasta, hallotta és megtartotta „azokat, amelyek abban meg vannak írva”. Létezik az embereknek egy olyan csoportja, amely sem olvasni, sem hallani nem fogja a „Jézus Krisztus kijelentéseként” bemutatott figyelmeztetést. Számukra lehetetlen, hogy áldottak legyenek. Nyilvánvaló, hogy ha van egy csoport, amely áldott azért, mert olvassa, hallja és megtartja azokat, amelyek meg vannak írva, akkor van egy olyan csoport is, amely nem áldott. Vajon az ember olvassa, hallja és megtartja-e Jézus Krisztus kijelentésének üzenetét? Ha igen, áldott lesz; ha nem, átok alatt lesz.

„Így szól a próféta: »Boldog, aki olvassa« — vannak olyanok, akik nem fognak olvasni; az áldás nem nekik szól. »És akik hallják« — vannak olyanok is, akik nem hajlandók semmit sem

meghallani a próféciákról; az áldás nem ennek az osztálynak szól. »És megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva« — sokan megtagadják, hogy figyelembe vegyék a Jelenések könyvében foglalt figyelmeztetéseket és útmutatásokat; közülük senki sem tarthat igényt a megígért áldásra. Mindazok, akik gúnyt űznek a prófécia tárgyaiból, és csúfot űznek az itt ünnepélyesen adott jelképekből, mindazok, akik visszautasítják életük megreformálását és az Emberfia eljövételére való felkészülést, áldás nélkül maradnak.” The Great Controversy, 341.

A harmadik versben szereplő „az idő közel van” kifejezés arra utal, hogy a történelemben van egy meghatározott időpont, amikor az utolsó figyelmeztető üzenet megérkezik. „Az idő” — (egy meghatározott idő) — „közel van.” Egy meghatározott idő éppen bekövetkezni készül, mert közel van, és Isten népe (akit János képvisel) még azelőtt megérti az üzenetet, hogy az „idő” elérkezne. János a Jelenések könyvét az első század vége táján írta, e versek azonban azt jelzik, hogy a történelemben jóval a 100. év után lesz egy időpont, amikor a végső figyelmeztető üzenet hirdettetni fog. Amikor ez az „idő” „közel van”, az az üzenet, amely azonosítja „azokat, amiknek hamar meg kell lenniük”, kijelentetik Isten szolgálóinak.

Ebben a cikksorozatban a Biblia és Ellen White írásai szolgálnak tekintélyként az általunk idézett bibliai szakaszok magyarázatának alátámasztására.

Hivatkozni fogunk továbbá a próféta értelmezés William Miller által összeállított szabályaira, valamint a Prophetic Keys című összeállításban megjelölt szabályokra. Alkalmazni fogjuk továbbá a Habakkuk táblái című próféta tanulmányt is.

Nem áll szándékunkban minden általunk alkalmazott szabályt meghatározni. A rövideg kedvéért csupán a Prophetic Keys összeállításra hivatkozunk mindazok számára, akik a szabály részletesebb bizonyítását kívánják elolvasni. A Habakkuk’s Tables sorozattal kapcsolatban az a szándékunk, hogy rámutassunk bizonyos előadásokra, ahol egy-egy tárgyat, amelyet itt csak röviden érintünk, nagyobb mélységben tárgyalnak.

Amint a Jelenések könyvének tanulmányozásán dolgozunk, bátorítjuk a nyilvános visszajelzést, de csak olyan észrevételekre fogunk reagálni, amelyek hozzájárulnak a folyamatban lévő tanulmányhoz. Megbeszélésünk tárgya magában foglalja majd az előadások jelenlegi sorozatát, az általunk alkalmazott próféta szabályokat, valamint a Habakkuk tábláiban található információkat.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott néki, hogy megmutassa az ő szolgálóinak azokat, amiknek hamar meg kell lenniük; és elküldvén az ő angyala által, megjelentette az ő szolgálójának, Jánosnak, aki bizonyosságot tett az Isten ígéjéről, és Jézus Krisztus bizonyoságtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

A „megjelentette” szóval fordított görög szó jelentése: „jelezi”. Az üzenetet „az ő” angyala által küldte, és „az ő” angyala által jelentette meg. „Az ő” angyala Gábiel.

„Az angyal szavai: »Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok«, azt mutatják, hogy a mennyei udvarokban nagy megtiszteltetésű tisztséget tölt be. Amikor üzenettel jött Dánielhez,

ezt mondta: »És senki sincs, aki mellettem állna ezekben, csak Mihály [Krisztus], a ti fejedelmetek.« Dániel 10:21. Gábrrielről a Megváltó így szól a Jelenések könyvében, mondván, hogy »elküldte és megjelentette azt az ő angyala által az ő szolgájának, Jánosnak.« Jelenések 1:1.” Jézus élete, 99.

Gábrriel angyal küldetik az üzenettel, és Gábrriel angyal magát az üzenetet is jelképezi. Amikor az emberiség a történelemben elérkezik ahhoz a ponthoz, amikor „az idő közel van” ahhoz, hogy a végső figyelmeztető üzenet hirdettessék, ezt a végső üzenetet egy angyal jelképezi. A Jelenések könyvében az „üzenetek” gyakran angyalokként vannak ábrázolva, és természetesen a Jelenések könyvében „angyal”-nak fordított görög szó azt jelenti: hírnök.

Isten igazságának minden, a történelemben elért kinyilatkoztatása bizonyosan Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, ám Jézus Krisztusnak a Jelenések első fejezetében adott Kinyilatkoztatása az emberiség számára szóló végső figyelmeztetés, és egy meghatározott pillanatban történik, amely „idő”-ként van ábrázolva. Van egy másik szakasz is a Jelenések könyvében, ahol János arra utal, hogy „az idő közel van”. Ez a másik szakasz második tanúbizonyosságul szolgál annak megvizsgálására, hogy helytálló-e azok az első állítások, amelyeket az elsőtől a harmadik versig terjedő szakaszból tettem.

És monda nékem: Ezek a beszédek hívek és igazak; és a szent próféták Ura, az Isten elküldte az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgáinak, amiknek hamar meg kell lenniük. Ímé, hamar eljövök: boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.

És én, János, láttam ezeket, és hallottam is. És amikor hallottam és láttam, leborultam, hogy imádjam annak az angyalnak lába előtt, aki ezeket megmutatta nekem.

Ekkor így szólt hozzám: Meglásd, ne tedd ezt; mert szolgatársad vagyok, a te atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyv beszédeit: Istent imádd.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:6–11.

A Jelenések könyvének végén ugyanazzal a témával találkozunk, mint a Jelenések elején. Ismét utalás történik a közlés folyamatára és az üzenetre, amikor „az Úr Isten” „elküldte az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgáinak azokat, amiknek hamar meg kell lenniük”. És mihelyt a szolgáknak bemutatják az üzenet, amely azonosítja „amiknek hamar meg kell lenniük”, Krisztus kijelenti, hogy hamar eljön. Ez az az üzenet, amely Krisztus második eljövételét megelőzi, ezért ez a végső figyelmeztető üzenet — ugyanaz az üzenet, amely az első fejezet első versében „Jézus Krisztus kijelentéseként” jelenik meg. Az az áldás, amely a Jelenések első három versében ígértetik, megismételtetik e kijelentéssel: „boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”

E versekben az első fejezetben felvázolt közlési folyamat kibontását találjuk, mert azt látjuk, hogy miután Gábrriel átadja az üzenetet Jánosnak, Jánost annyira elárasztja az üzenet súlya, hogy megkísérli imádni Gábrielt, aki ezután János félreértését felhasználva rámutat arra, hogy a mennyei

angyalok, a földi próféták és mindazok, akik megtartják az üzenet mondásait, „szolgatársak”, akiknek a Teremtő Istent kell imádniuk, nem pedig Isten teremtményét.

E versek ugyanazokat az eseményeket és ugyanazt az üzenetet írják le, amelyeket az első fejezetben vizsgálunk. Megismétlik a hű és igaz beszédeket, amelyek megmutatják Isten szolgáinak, minek kell hamarosan megtörténnie. Az üzenet ismét Isten és szolgálói közötti közlés folyamatának összefüggésében jelenik meg. A huszonkettedik fejezetben további bizonyítékot találunk arra, hogy ez az üzenet a végső figyelmeztető üzenet, mert az a „közel” levő „idő” közvetlenül az emberi kegyelmi idő lezárulása előttre van helyezve; ugyanis az a kijelentés, hogy „aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is: és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is: és aki igaz, legyen igaz ezután is: és aki szent, szenteltesse meg ezután is”, a kegyelmi idő végét jelzi, egyúttal jelezve a hét utolsó csapás kezdetét, amelyek viszont Krisztus második eljövetelével zárulnak.

„Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiainak oltalmazója; és nyomorúságos idő következik, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép van, mind ez ideig; de abban az időben megszabadul néped, mindenki, aki beírva találtatik a könyvben.” Dániel 12:1.

„Amikor a harmadik angyal üzenete lezárul, az irgalom többé nem esedezik a föld bűnös lakóiért. Isten népe elvégezte munkáját. Megkapta „a késői esőt”, „a felüdülést az Úr színétől”, és felkészült az előtte álló megpróbáltatás órájára. Az angyalok sietve járnak-kelnek a mennyben. Egy, a földről visszatérő angyal bejelenti, hogy munkája befejeződött; a végső próba rászakadt a világra, és mindazok, akik hűségeseznek bizonyultak az isteni rendelésekkel szemben, megkapták „az élő Isten pecsétjét”. Ekkor Jézus megszünteti közbenjárását a mennyei szentélyben. Felemeli kezeit, és nagy szóval így szól: „Elvégeztetett;” és az egész angyali sereg leteszi koronáját, miközben Ő kihirdeti az ünnepélyes kijelentést: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is: és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is: és aki igaz, legyen igaz ezután is: és aki szent, legyen szent ezután is.” Jelenések 22:11. Minden egyes eset eldőlt életre vagy halálra.” A nagy küzdelem, 613.

A Jelenések könyvének elején és a Jelenések könyvének végén ugyanaz a történet tárul elénk. A két szakaszt egybevetve megérthetjük, hogy a „Jézus Krisztus kijelentése” az emberiséghez intézett végső figyelmeztető üzenet Krisztus második eljövetele előtt. Az üzenetet jelképesen egy angyal ábrázolja, aki közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt érkezik. Az üzenet az emberiséget két csoportra osztja aszerint, hogy olvassák-e, hallják-e és megtartják-e azt az üzenetet, amely akkor nyer feloldást, amikor az „idő közel van” — közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt.

„Amint közeledünk e világ történelmének végéhez, az utolsó napokra vonatkozó próféciaik különös módon igénylik tanulmányozásunkat. Az Újszövetség utolsó könyve telve van olyan igazságokkal, amelyeket meg kell értenünk. Sátán sokak elméjét megvakította, úgyhogy örömmel megragadtak minden ürügyet arra, hogy a Jelenések könyvét ne tegyék tanulmányozásuk tárgyává.

„A Jelenések könyve Dániel könyvével összefüggésben alapos tanulmányozást követel. Minden istenfélő tanító gondolja meg, miként érthetné meg és tárhatná a legvilágosabban elő azt az evangéliumot, amelyet Üdvözítőnk személyesen jött el, hogy szolgájának, Jánosnak

tudtára adjon: »Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar.« Senki se csüggedjen el a Jelenések könyvének tanulmányozásában annak látszólag titokzatos jelképei miatt. »Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja.« »Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratk az abban; mert az idő közel van.« Hirdetnünk kell a világnak a Jelenések könyvében foglalt nagy és ünnepélyes igazságokat. Ezeknek az igazságoknak be kell hatolniuk Isten egyházának legbensőbb szándékaiba és alapelveibe. E könyv szorosabb és szorgalmasabb tanulmányozására, a benne foglalt igazságok buzgóbb előadására volna szükség; olyan igazságokra, amelyek mindazokat érintik, akik ezekben az utolsó napokban élnek. Mindazoknak, akik Urukkal való találkozásukra készülnek, ezt a könyvet komoly tanulmányozás és imádság tárgyává kell tenniük. Valóban az, amit a neve jelent: kijelentés e föld történelmének utolsó napjaiban bekövetkező legfontosabb eseményekről. Jánost Isten Igéjébe és Krisztus bizonyágtételébe vetett hűséges bizalma miatt Patmosz szigetére száműzték. Száműzetése azonban nem választotta el őt Krisztustól. Az Úr meglátogatta hűséges szolgáját száműzetésében, és oktatást adott neki arra nézve, mi fog a világra következni.”

„Ez az intés a legnagyobb jelentőségű számunkra; mert e föld történelmének utolsó napjaiban élünk. Hamarosan belépünk azoknak az eseményeknek a beteljesedésébe, amelyeknek bekövetkeztét Krisztus Jánosnak megmutatta. Amikor az Úr követői e komoly igazságokat tárják az emberek elé, tudatában kell lenniük annak, hogy örökkévaló jelentőségű dolgokkal foglalkoznak, és keresniük kell a Szentlélek keresztségét, hogy ne a maguk szavait szölgják, hanem azokat a szavakat, amelyeket Isten ad nekik.”

„A Jelenések könyvét fel kell tární a nép előtt. Sokakat arra tanítottak, hogy az lezárt könyv, de csak azok számára van lezárt, akik elutasítják az igazságot és a világosságot. Az abban foglalt igazságokat hirdetni kell, hogy az embereknek alkalmuk legyen felkészülni azokra az eseményekre, amelyek oly hamarosan be fognak következni. A Harmadik Angyal Üzenetét úgy kell bemutatni, mint az egyetlen reménységet a pusztuló világ üdvösségére.”

„Az utolsó napok veszedelmei ránk törtek, és munkánkban figyelmeztetnünk kell az embereket arra a veszélyre, amelyben vannak. Ne hagyjuk érintetlenül azokat a komoly jeleneteket, amelyekről a prófécia kinyilatkoztatta, hogy hamarosan be fognak következni. Isten követői vagyunk, és nincs vesztegetni való időnk. Azok, akik a mi Urunk Jézus Krisztus munkatársai kívánnak lenni, mély érdeklődést tanúsítanak az e könyvben található igazságok iránt. Tollal és szóval azon fognak igyekezni, hogy világossá tegyék azokat a csodálatos dolgokat, amelyeket Krisztus azért jött el a mennyből, hogy kijelentsen.” Signs of the Times, 1906. július 4.

Több mint száz évvel ezelőtt, 1906-ban arról kaptunk tájékoztatást, hogy hamarosan „belépünk azon események beteljesedésébe, amelyekről Krisztus megmutatta Jánosnak, hogy be fognak következni.” Az üzenet 1906-ban még le volt pecsételve. Fontos megérteni, hogy Jézus Krisztus kijelentésének üzenete közvetlenül az események bekövetkezése előtt nyílik meg Isten népe előtt. Azt mondatott nekünk, hogy a Jelenések könyve „éppen az, amit a neve jelent — ama legfontosabb események kinyilatkoztatása, amelyek e föld történelmének utolsó napjaiban fognak

bekövetkezni.”

Azért tárulnak fel, hogy Isten népe átadhassa a figyelmeztetést, hogy akik hallják a figyelmeztetést, „alkalmuk legyen felkészülni azokra az eseményekre, amelyeknek oly hamar be kell következniük.” Érdemes megjegyezni (mivel János Isten népét képviseli abban a történelmi időszakban, amikor az üzenetet hirdetni kell), hogy János megnevezi azt a két kérdést, amelyek miatt üldöztetést szenvedett. „Az Isten igéjébe vetett hűséges bizodalma és a Krisztus bizonyágtétele” miatt „száműzetett Pátmosz szigetére.” Azért száműzték, mert egyaránt elfogadta a Bibliát és a prófétaság lelkét, amely „Jézus bizonyágtétele.”

És leborultam a lábai elé, hogy imádjam őt. Ő pedig ezt mondta nekem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok, és a te atyádfiaié, akiknél megvan Jézus bizonyágtétele: az Istent imádd; mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke. Jelenések 19:10.

János a világ végén élő népet képvisel, akik megértik Jézus Krisztus kijelentésének üzenetét, és akiket üldöznek azért, mert ragaszkodnak mind a Bibliához, mind a Prófétaság Lelkéhez.

Az első fejezet első három versében az Isten, az Atya és az ő szolgái közötti közlési folyamat kap hangsúlyt. A huszonkettedik fejezet tovább bővíti a közlési folyamat elbeszélését. A két szakasz a Jelenések könyvének kezdetét és befejezését képviseli, és együtt részletezik János szerepét a prófétai szemléltetésben. Ő nem csupán az, aki leírta a Jelenések szavait, hanem egyúttal azokat is jelképezi, akik a világ végén közvetítik az utolsó figyelmeztető üzenetet.

Az Úr adta az ígét; nagy volt az azt hirdetők serege. Zsoltárok 68:11

János „látta” és „hallotta” azokat a „dolgokat”, amelyek az üzenetet alkotják, és parancsot kapott, hogy írja meg, és küldje el az üzenetet a gyülekezeteknek.

Ezt mondván: Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergamosba, Tiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Jelenések 1:19.

Amit „hallott” és „látott”, azt parancsba kapta, hogy írja le, és küldje el Kis-Ázsia hét gyülekezetének; de amikor az egyes gyülekezetekre került a sor, Jézus közvetlenül diktálta Jánosnak az üzeneteket, mert a hét gyülekezet mindegyikéhez szóló minden üzenet ezzel a fordulattal kezdődik: „A ... gyülekezet angyalának pedig írd meg.” Jézus diktálta a gyülekezeteknek szóló egyes üzeneteket.

Jézus diktált Jánosnak, és Jézus azt is megmondta Jánosnak, hogy írja le mindazt, amit látott és hallott; egy alkalommal pedig Jézus azt mondta Jánosnak, hogy „ne” írja le azt, amit hallott.

És nagy szóval kiáltott, miként ordít az oroszlán; és amikor kiáltott, a hét mennydörgés megszólaltatta az ő szavát. És amikor a hét mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, írni akartam; de hallék egy szózatot a mennyből, amely ezt mondta nekem: Pecsételd be azokat, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd meg azokat. Jelenések 10:3, 4.

Jánosnak azt mondatott, hogy pecsételje be azt, amit a hét mennydörgés szólt, és ezzel a hét mennydörgés üzenetét pecsételte be, miként Dánielnek is megparancsoltatott, hogy pecsételje be könyvét a vég idejéig.

Te pedig, ó Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd le a könyvet a vég idejéig: sokan ide-oda futkosnak majd, és a tudás megnövekszik... És ő így szólt: Menj el, Dániel, mert e beszédek el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Dániel 12:4, 9.

„Miután e hét mennydörgés megszólaltatta hangját, Jánosnak ugyanaz a parancs adatik, mint Dánielnek a kis könyvre vonatkozóan: »Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés mondott.«” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Amit azonosítunk, az az, hogy a Jelenések könyvének mind a végén, mind az elején egy üzenet kerül megjelölésre. Az üzenet közlésének folyamata szintén meg van határozva. Kifejezetten szó esik arról a szerepről is, amelyet János tölt be az üzenet közvetítésében. Volt, amikor egyszerűen leírta azt, amit látott és hallott. Máskor tollba mondták neki, egyszer pedig azt a parancsot kapta, hogy ne írja le, amit hallott. A Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának üzenete az Atyától származik, Jézushoz jut, onnan Gábielhez, majd János prófétához, akinek az a felelősség adatott, hogy az üzenetet leírja és elküldje a gyülekezeteknek.

Írd meg azokat, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezután lesznek. Jelenések 1:19.

Lehetséges úgy olvasni ezt a verset, hogy valaki ne ismerje fel azt a prófétai elvet, amely Jánosnak adott írásparancsban rejlik. A látott és hallott „dolgok” leírása a jelenkori történelem feljegyzését jelenti, mert János idejében azok a „dolgok” voltak. A jelenkori történelem feljegyzése, és eközben egyidejűleg azoknak a dolgoknak a leírása is, amelyek a jövőben lesznek, a Jelenések könyvének elsődleges prófétai szabálya. János arra szolgál, hogy éppen ezt az elvet és annak jelentőségét hangsúlyozza és szemléltesse, mert lényegében azt a parancsot kapta, hogy írja meg „amelyek vannak”, és ezáltal egyúttal azokat is írni fogja, „amelyek ezek után lesznek”, mert a történelem ismétli önmagát. Ez a prófétai eljárás Jézus ismertetőjegye, mert az ismertetőjegy név, és az Ő neve a Jelenések első fejezetében Alfa és Omega. Ő a véget a kezdettel azonosítja.

Éppen most kezdjük „Jézus Krisztus kijelentésének” tanulmányozását, és jelenleg az első fejezet első három versét vizsgáljuk. A „Jézus Krisztus kijelentése” című végső figyelmeztető üzenet a mennyei Atyától Jézushoz, Jézustól Gábielhez, Gábrieltől Jánoshoz jut el, aki azt egy könyvben lejegyezi, hogy elküldje a gyülekezeteknek. Mivel az üzenet ilyen közvetlenül „Jézus Krisztus kijelentése” néven van megnevezve, fontos megjegyezni, hogy mindazon elemek közül, amelyeket az ihletett Ige Krisztust kinyilatkoztatva írásban közölt az emberekkel, Jánosnak az üzenet lejegyzésében végzett tevékenysége szemlélteti azt az egy jellemző vonást, hogy ki és micsoda Jézus. Miközben azokat a dolgokat írta le, amelyek akkor voltak, egyúttal azokat a dolgokat is írta, amelyek még ezután lesznek.

A történelem ismétlődésének igazsága abban jut kifejezésre, amikor János megfogalmaz egy figyelmeztetést a maga napjai és korszaka számára, amely egyben egy eljövendő időre szóló figyelmeztetés is. Amikor János a keresztény egyház kezdetén írt a hét gyülekezetnek, ugyanakkor

a világ végén élő keresztény egyház számára is figyelmeztetést vetett papírra. Krisztus jellemének ez a sajátossága akkor ábrázolódik, amikor Krisztust Alfának és Ómegának, vagy kezdetnek és végnek, vagy elsőnek és utolsónak nevezik. Valójában a Biblia Krisztus jellemének ezt a sajátosságát jelöli meg annak bizonyítékául, hogy egyedül ő az Isten.

A Jelenések könyvének első fejezetében azt találjuk, hogy Jézus Önmagát az Alfa és az Ómega néven azonosítja.

Lélekben voltam az Úr napján, és hátam mögött nagy szót hallottam, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és: Amit látsz, írd meg könyvbe, és küldd el Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergamumba, Thiátrába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába.

És megfordultam, hogy lássam a hangot, amely velem szólt. És amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam; és a hét gyertyatartó között egyet, aki hasonló volt az Ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. Az ő feje és haja fehér volt, mint a gyapjú, olyan fehér, mint a hó; és szemei olyanok voltak, mint a tűz lángja; és lábai hasonlóak voltak az izzó kemencében megégetett fényes érchez; és hangja olyan volt, mint sok vizek zúgása. És az ő jobb kezében hét csillag volt; és szájából éles, kétélű kard jött ki; és orcája olyan volt, mint a nap, amikor teljes erejében fénylik.

És amikor megláttam őt, lábaihoz estem, mint egy halott. Ő pedig jobb kezét rám tette, mondván nekem: Ne félj; én vagyok az első és az utolsó. Jelenések 1:10–17.

E versekben sok igazság rejlik, itt azonban csupán arra mutatnák rá, hogy amikor János meghallotta Krisztus trombitaszóhoz hasonló hangját, és megfordult, hogy lássa, ki az, aki szólt hozzá, Jézus Krisztust látta mint a mennyei Főpapot a mennyei szentély szent helyében. Jézus ezután Önmagát Alfaként és Ómegaként, valamint elsőként és utolsóként azonosította. Az üzenetben és annak közlésében az első három versben az igazság egy olyan vonalát találtuk, amely megfelelt a Jelenések könyve végén található igazságvonalnak. Alfa és Ómega gyanánt Jézus a véget a kezdettel, az utolsót az elsővel szemlélteti. A Jelenések könyvének végén, miként a kezdetén is, ismét úgy azonosítja Önmagát, mint az Alfa és az Ómega.

És monda nekem: Ezek a beszédek hívők és igazak; és a szent próféták Ura, Istene küldötte el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálóinak azokat, amiknek hamar meg kell lenniük. Ímé, hamar eljövök: boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.

És én, János, láttam ezeket, és hallottam ezeket. És amikor hallottam és láttam, leborultam, hogy imádjam annak az angyalnak lábai előtt, aki ezeket megmutatta nekem. Ő pedig így szólt hozzám: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok neked, és a te atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyv mondásait: az Istent imádd.

És ezt mondja nekem: Ne pecsételd le e könyv prófécijának beszédeit, mert az idő közel van.

Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is.

Ímé, hamar eljövök; és jutalmam velem van, hogy mindenkinek megfizessenek cselekedete szerint. Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. Jelenések 22:7–13.

A Jelenések könyve világosan leírja, hogy amikor János lejegyzí az üzenetet, az azon az elven nyugszik, hogy a kezdet szemlélteti a véget. Ez az üzenet az első igazság, amely feltárul a Jelenések könyvében, és ugyanez az igazság az utolsó is, amely elhangzik a könyvben. És a Jelenések könyvének elején és végén adott bizonyosságtételben Jézus Önmagát Alfa és Ómegaként, kezdetként és végként, valamint elsőként és utolsóként azonosítja.

A Jelenések könyvének első három verse azonosítja az emberiség számára szóló végső figyelmeztető üzenetet. Ez az a figyelmeztetés, amely megelőzi a hét utolsó csapást és Krisztus második eljövételét. Jézus Krisztus kijelentésének üzenete „elküldetett és kijelentetett” „az ő angyala által”.

Ugyanez a figyelmeztető üzenet azután a Jelenések könyvének utolsó szakaszában is azonosításra kerül, és a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében a harmadik angyal is ezt jelképezi.

És követte őket a harmadik angyal is, aki nagy szóval így szólt: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is inni fog Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett haragjának poharába; és gyötörtetni fog tűzzel és kénkövel a szent angyalok jelenlétében és a Bárány jelenlétében. És kínlódásuk füstje felmegy örökkön-örökké; és sem éjjel, sem nappal nincs nyugalomuk azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képét, és akik felveszik nevének bélyegét. Jelenések 14:9–11.

Az utolsó figyelmeztető üzenet az a harmadik angyal által jelképezett üzenet. Azért ez a végső figyelmeztetés, mert közvetlenül azonosítja az emberiség számára rendelt utolsó próbát. Van egy másik angyal is, aki ezt követi, és csatlakozik a harmadik angyalhoz; és az az angyal szintén a végső figyelmeztető üzenet.

E dolgok után láttam, hogy egy másik angyal szállt alá a mennyből, nagy hatalommal; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És hatalmas szóval erősen kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár ketrecévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői meggazdagodtak az ő fényűzésének bőségéből.

„És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” Jelenések 18:1–5.

Az az üzenet, amely Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, az első, a tizennegyedik, a tizennyolcadik és a huszonkettedik fejezetben jelenik meg. Az üzenetet egy angyal jelképezi, akit a Jelenések könyvében az első és az utolsó hivatkozásban Gábiel angyalként azonosítanak, majd a tizennegyedik és a tizennyolcadik fejezetben az üzenet jelképesen egy, a mennyben repülő vagy a mennyből alászálló angyal által van ábrázolva.

A tizennyolcadik fejezetben a mennyből alászálló angyalt korábban a tizedik fejezet jelképezi, amikor egy angyal alászáll, és egyik lábát a földre, a másikat pedig a tengerre helyezi. Annál az angyalnál van egy könyv, amelyet Jánosnak megparancsolnak, hogy egyen meg; ez a könyv a szájában édes, a gyomrában pedig keserű lesz. Az a könyv, amelyet János megeszik, egy üzenet, és a kis könyv által jelképezett üzenet a Jelenések tizennyolcadik fejezete angyalának üzenetét jelképezi, tehát ez is a végső figyelmeztető üzenet ábrázolása.

Azt olvassuk, hogy Isten üzenete elküldetett és egy angyal által jeleztetett; és amikor a Jelenések könyvében figyelmesen keressük a végső figyelmeztető üzenet szemléltetését, azt találjuk, hogy hétszer egy angyal jelképezi a végső figyelmeztető üzenetet. Az első és az utolsó esetben az angyal Gábiel volt. Azután a Jelenések tizedik fejezetében egy angyalt látunk alászállni, kezében egy kis könyvecskével. A Jelenések tizennegyedik fejezetében további három angyalt találunk, akik mind a végső figyelmeztető üzenetet képviselik. Majd a Jelenések tizennyolcadik fejezetében egy másik angyalt látunk, aki ugyanezt a végső figyelmeztető üzenetet képviseli. Hét végső figyelmeztető üzenetet angyalok ábrázolnak. Az első és az utolsó Gábiel angyal, az első és az utolsó közötti öt angyal pedig jelképes angyal.

Természetesen mind a hét gyülekezetnek is megvan a maga angyala, ők azonban a gyülekezetekhez visznek üzenetet, míg a végső figyelmeztető üzenet, amelyről beszéltünk, olyan üzenet, amelynek hallgatósága az egész világot magában foglalja.

A végső figyelmeztető üzenetet képviselő hét prófétai vonal mindegyikét gondosan meg kell vizsgálni, és egymással összhangba kell hozni, de ezen a ponton csupán az Alfa és Omega egyik alapelvét kívánom meghatározni. Egy téma első említése Isten Igéjében a legfontosabb hivatkozás. A „mag” első említése a Bibliában az 1Mózes 1:11-ben található, ahol azt mondatik nekünk, hogy a mag „az ő neme szerint” terem. A mag első említése azt hangsúlyozza, hogy benne van az önmaga újratermeléséhez szükséges DNS. Jézus Isten Igéjét magnak azonosította.

Azon a napon Jézus kiment a házból, és leült a tenger partján. És nagy sokaság gyűlt köréje, úgyhogy hajóba szállt, és leült; az egész sokaság pedig a parton állt. És sok dolgot szólt nekik példázatokban, ezt mondván:

Íme, kiment a magvető vetni; és vetése közben némely magok az útfélre estek, és eljöttek az égi madarak, és felkapkodták azokat. Némelyek pedig köves helyekre estek, ahol nem volt sok földjük; és hamar kikeltek, mivel nem volt mély a föld. Mikor pedig felkelt a nap, megperzselődtek; és mivel nem volt gyökerük, elszáradtak. Némelyek pedig a tövisek közé estek; és a tövisek felnőttek, és megfojtották azokat. Mások pedig jó földbe estek, és gyümölcsöt teremtek, némely százannyit, némely hatvanannyit, némely harmincannyit. Akinek van füle a hallásra, hallja.

A tanítványok pedig odamentek hozzá, és ezt mondták neki: Miért szólsz hozzájuk példázatokban?

Ő pedig felelvén monda nekik: Mert néktek megadatott, hogy ismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővölködni fog; akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. Azért szólok nekik

példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedik rajtuk Ézsaiás próféciaja, amely ezt mondja: Hallván hallotok, és nem értetek; látván láttok, és nem vesztek észre. Mert megköveredett e nép szíve, és fülükkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyták; hogy valamikor ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

A ti szemeitek pedig boldogok, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem láttátok; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallottátok.

Halljátok meg tehát a magvető példázatát.

Amikor valaki hallja a mennyek országának igéjét, és nem érti, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami a szívébe vettetett. Ez az, akinél az útfélre esett a mag.

Akibe pedig a mag köves helyekre hullott, az az, aki hallja az igét, és azt azonnal örömmel fogadja; de nincs gyökere önmagában, hanem csak egy ideig marad meg: mert amikor az ige miatt nyomorúság vagy üldöztetés támad, azonnal megbotránkozik.

A tövisek közé esett mag pedig az, aki hallja az igét; de e világnak gondja és a gazdagság csalárdsága megfojtja az igét, és gyümölcstelenné lesz.

Az pedig, aki a jó földbe vetett magot kapta, az, aki hallja az igét és megérti; ez az, aki gyümölcsöt is terem, és hoz, némely százannyit, némely hatvanannyit, némely harmincannyit. Máté 13:1–23.

A mag, amely Isten Igéje, minden olyan DNS-t magában hordoz, amely egy teljes növény létrehozásához szükséges. Egy tárgy vagy téma első említése Isten Igéjében magában foglalja annak az adott tárgynak vagy témának minden elemét, amely csak létezik. Ezt a tényt „az első említés szabályaként” azonosítják. Minél alaposabban vizsgálják ezt a szabályt, annál bizonyosabbá válik.

Mielőtt továbbhaladnánk az Alfa és az Omega magyarázatában, valamint Isten Igéjének mint mának a meghatározásában, érdemes a Mátéból imént idézett szakasz alapján megfontolnunk néhány idevonatkozó szempontot a Jelenések könyvének vizsgálata során. Valamennyi próféta a világ végéről szól.

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a saját korának, mint inkább a miénknek szólt, úgyhogy prófétálásuk számunkra érvényes. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok: megírtattak pedig a mi intésünkre, akikhez az idők vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amiket most hirdetnek nektek azok, akik a mennyből küldött Szentlélek által prédikálták nektek az evangéliumot; amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....

„A Biblia e végső nemzedék számára gyűjtötte össze és foglalta egybe kincseit. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és megismétlődik az egyházban ezekben az utolsó napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Ez az igeszakasz három tanút állít eléünk (Pált, Pétert és Ellen White-ot), akik arról tesznek bizonyosságot, hogy valamennyi próféta a világ végéről szól, éppen arról az időről, amikor a Jelenések könyvében levő titok feltöretik. Ezért a Máté tizenharmadik fejezetében, amikor Jézus ezt mondta: „boldogok a ti szemeitek, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották”, ugyanazt az áldást fejezte ki, amely a Jelenések első fejezetének első három versében van feljegyezve.

Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás ígét, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva; mert az idő közel van. Jelenések 1:3.

Jézus előadta a Magvetőről szóló példázatot, majd a tanítványok késztetést éreztek arra, hogy megszólítsák Őt a példázat felől. De mielőtt kapcsolatba kerültek volna Jézussal, Ő kijelentette számukra, és még inkább számunkra: „Akinek van füle a hallásra, hallja.”

Jézus elmondja a példázatot, és azzal a figyelmeztetéssel zárja, amely azoknak szól, akik hallani fognak. Ezután a tanítványok bevonatnak a beszélgetésbe, ahol Jézus legalább három jelentős gondolatra tér ki. Különbséget tesz a hallgatók két osztálya között, és eközben Ézsaiás könyvének egy szakaszára hivatkozik, hogy a hallgatók két osztályára második tanúbizonyosságot adjon (mert emlékezzünk, mindez azok összefüggésében áll, akik hallani fognak). A harmadik gondolat, amelyet a hallgatók két osztályán és Ézsaiás könyvén mint második tanún túl előterjeszt, az a tény, hogy Isten Igéje mag. Az a tény tehát, hogy Isten Igéje mag, része annak, amit azoknak kell hallaniuk, akik Jézus Krisztus kijelentését hallják a Jelenések első fejezetében. Az első három versben két halló van, miként a Máté tizenharmadik fejezetében is a hallgatók két osztálya szerepel. A Máté tizenharmadik fejezete egyszerűen további betekintést ad azok különféle módjaiba, akik nem hajlandók hallani, és azt a döntést hozzák, hogy nem hallanak. És Ézsaiás tanúbizonyossága még többet hozzátesz ahhoz az üzenethez, amelyet hallanunk kell.

Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat, amint magas és felemelt trónon ült, és palástjának uszálya betöltötte a templomot. Fölötte szeráfok álltak; mindegyiknek hat szárnya volt: kettővel befödte arcát, kettővel befödte lábát, és kettővel repült. És kiáltott egyik a másiknak, és ezt mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura; dicsőségével teljes az egész föld. És megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltó szavától, és a ház megtelt füsttel.

Ekkor így szóltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép közepette lakom; mert szemeim látták a Királyt, a Seregek Urát.

Ekkor odaszállt hozzám egy a szeráfok közül, kezében izzó parázssal, amelyet fogóval vett az oltárról. És megérintette vele számat, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkaidat; bűnöd eltávozott, és vétkeid megtisztított.

Majd hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok; küldj el engem.

És így szólt: Menj, és mondd ennek a népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; látván lássatok, de ne ismerjete. Tedd kövérré e nép szívét, tedd nehézé füleit, és zárd be szemeit;

hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon.

Akkor ezt mondtam: Uram, meddig? Ő pedig így felelt: Míg a városok lakatlanná pusztulnak, és a házak ember nélkül maradnak, és a föld teljesen elhagyatottá lesz, és az Úr messzire viszi az embereket, és nagy elhagyatottság lesz az ország közepette. De mégis marad benne egy tizedrész, és az visszatér, és megemésztetik; miként a terebintfa és a tölgy, amelyeknek megmarad a törzsük, amikor lehullatják leveleiket: úgy lesz a szent mag annak állandó része. Ézsaiás 6:1–13.

Természetesen ez az Ézsaiásból vett szakasz teljesen lenyűgöző azoknak a prófétai témáknak a mélységében, amelyeket tárgyal. E témák közül sokat Habakuk Tábláiban ismételten tárgyaltunk, ezért most csupán összefoglaljuk a szakasznak azokat a pontjait, amelyek alátámasztják annak vizsgálatát, hogy Jézus az Ő ígéjére mint magra utal.

Megállapítást nyert, hogy Ézsaiás ebben a szakaszban egy prófétát, ennél fogva pedig Isten végidei népét jelképezi. Ami a mondanivalónk szempontjából még fontosabb: Ézsaiás egy olyan népet képvisel, amely bűnben élt, miközben Isten egyházán belül működött. Mindaddig, amíg Ézsaiás nem kapta meg Isten dicsőségének kinyilatkoztatását, nem ismerte fel saját bűnösségét. Laodiceai volt, vak volt.

„Ézsaiás mások bűnét ostromozta; most azonban azt látja, hogy ő maga is ugyanannak a kárhoztatásnak van kitéve, amelyet rájuk kimondott. Megelégedett az Isten imádatában gyakorolt hideg, élettelen szertartásossággal. Erről addig nem volt tudomása, míg az Úrról adott látomást meg nem kapta. Mily csekélynek tűnt most bölcsessége és tehetsége, amikor a szentély szentségére és fenségére tekintett. Mennyire méltatlan volt! mennyire alkalmatlan a szent szolgálatra! Önmagáról alkotott képe Pál apostol szavaival fejezhető ki: »Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?«”

„Ám megkönnyebbülés érkezett Ézsaiásnak nyomorúságában. „Ekkor hozzám repült egy a szeráfok közül, kezében izzó szénnel, amelyet fogóval vett le az oltárról; és illette azzal számat, és monda: Ímé, ez ajkaidat illette; ezért hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett.” Ézsaiás 6:6, 7.

„Az Ézsaiásnak adott látomás Isten népének állapotát ábrázolja az utolsó napokban. Kíválságuk, hogy hit által lássák a mennyi szentélyben végbemenő munkát. »És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő templomában az ő szövetségének ládája.« Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe, és látják Krisztus munkáját a mennyi szentélyben, felismerik, hogy tisztátalan ajkú nép ők — olyan nép, amelynek ajka gyakran szólt hiábavalóságot, és amelynek talentumai nem szenteltettek meg és nem Isten dicsőségére használtattak fel. Joggal eshetnek kétségbe, amikor saját gyengeségüket és méltatlanságukat Krisztus dicsőséges jellemének tisztaságával és szeretetreméltóságával vetik össze. De ha ők, Ézsaiáshoz hasonlóan, befogadják azt a benyomást, amelyet az Úr a szívre akar tenni, ha lelküket megalázzák Isten előtt, akkor van számukra reménység. Az ígéret szívárványa a trón felett van, és amit Ézsaiásért cselekedett, azt bennük is véghezviszi. Isten felelni fog a megtört szívből felszálló könyörgésekre.”

„Isten e nagy és ünnepélyes művének célja az, hogy összegyűjtse a kéréket a mennyei csűr számára; mert a földnek be kell tennie az Úr dicsőségével. Ezért senki se csüggedjen el, amikor látja az eluralkodó gonoszságot, és hallja a tisztátalan ajkáról származó beszédet. Amikor a sötétség hatalmai csatarendbe állnak Isten népe ellen; amikor Sátán összegyűjti erőit az utolsó nagy küzdelemre, és hatalma nagynak és csaknem ellenállhatatlannak tűnik, [akkor] az isteni dicsőség világos látása, a magasan felemelt trón, az ígélet szivárványával övezve, vigaszt, bizonyosságot és békességet ad.” Review and Herald, 1896. december 22.

A látomás „Isten népének az utolsó napokban fennálló állapotát ábrázolja.” Isten népe az utolsó napokban laodiceai.

A laodiceabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Ismerem a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem hév. Bárcsak hideg volnál vagy hév! Így hát, mivel langymeleg vagy, és sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és ne legyen nyilvánvaló mezítelenséged szégyene; és kend meg szemeidet szemgyógyító írral, hogy láss.

Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem; légy buzgó tehát, és térj meg. Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én királyi székembe, amiképpen én is győztem, és az én Atyámmal együtt ültem az ő királyi székébe.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:14–22.

„A laodiceabeli gyülekezetnek szóló üzenet megdöbbenő feddés, és Isten népére a jelen időben is alkalmazható.

„A laodiceabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz Tanú, az Isten teremtésének kezdete: Ismerem cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem forró; bárcsak hideg volnál, vagy forró. Így tehát, mivel langymeleg vagy, és sem hideg, sem forró, kiköplek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalomra méltó, a szegény, a vak és a mezítelen.”

„Az Úr itt megmutatja nekünk, hogy az az üzenet, amelyet az Ő népéhez azoknak a szolgálóknak kell vinniük, akiket Ő hívott el arra, hogy figyelmeztessék a népet, nem a béke és biztonság üzenete. Nem csupán elméleti, hanem minden tekintetben gyakorlati. Isten népe a laodiceaiakhoz szóló üzenetben úgy jelenik meg, mint amely testies biztonságban van. Nyugalomban vannak, azt hívén, hogy a lelki előmenetel magasztos állapotában vannak. „Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és szánandó és szegény és vak és mezítelen.”

„Micsoda nagyobb csalás szállhat az emberi elmékre, mint az a meggyőződés, hogy igazuk van, amikor teljesen tévednek! Az Igaz Tanú üzenete Isten népét szomorú öncsalás állapotában találja, mégis őszinték ebben a csalásban. Nem tudják, hogy állapotuk Isten szemében nyomorúságos. Míg a megszólítottak azzal hízelegnek maguknak, hogy magasztos lelki állapotban vannak, az Igaz Tanú üzenete valódi állapotuknak — lelki vakságuknak, szegénységüknek és nyomorúságuknak — megdöbbenő kárhoztatásával töri szét biztonságérzetüket. A bizonyágtétel, amely oly metsző és szigorú, nem lehet tévedés, mert az Igaz Tanú az, aki szól, és az Ő bizonyágtétele szükségképpen helyes.”

„Nehéz azoknak, akik biztonságban érzik magukat elért eredményeikben, és akik azt hiszik magukról, hogy gazdagok lelki ismeretben, befogadni azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy meg vannak csálva, és minden lelki kegyelemre szükségük van. A meg nem szentelt szív „csalárdabb mindennél, és véghetetlenül gonosz”. Megmutattatott nekem, hogy sokan hízelegnek maguknak azzal, hogy jó keresztények, holott egyetlen fénysugár sincs bennük Jézustól. Nincs saját, élő tapasztalatuk az isteni életben. Mély és alapos önmegalázkodásra van szükségük Isten előtt, mielőtt megéreznék valódi szükségét a komoly, állhatatos erőfeszítésnek, hogy elnyerjék a Lélek drága kegyelmi ajándékait.” Testimonies, 3. kötet, 252–253.

Miután Ézsaiás megtért laodiceai állapotából, önként jelentkezett, hogy elvigye a világnak a végső figyelmeztető üzenetet. A hatodik fejezet harmadik verse összekapcsolja Ézsaiás prófétai történetét a Jelenések tizennyolcadik fejezetének prófétai történetével, amikor az angyal alászáll, és dicsőségével beragyogja a földet.

És ezek után láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. Jelenések 18:1.

Ézsaiás Isten népét képviseli abban az időben, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala alászáll; mert amikor elragadtatott a mennyei szentélybe, hallotta, amint a szeráfok ezt hirdették: „Szent, szent, szent a Seregeknek Ura: dicsőségével teljes az egész föld.” Ézsaiás, miként János is a Jelenések könyvében, Istennek azt a népét jelképezi, amely hirdeti a végső figyelmeztető üzenetet. János Isten népét „maradéknak” nevezte, Ézsaiás pedig „tizedrésznek”, vagyis tizednek utalt rájuk. A héber gyökszó jelentése: „tizedet adni”.

Az Ézsaiás által feltett prófétai kérdés: „meddig?” újra meg újra felhangzik Isten ígében (és a rövidség kedvéért a „meddig?” kérdésre adott válasz az, hogy ez az Egyesült Államokban a nemzeti vasárnaptörvény eljövételét jelzi). Ellen White szerint abban az időben „az országos hitehagyást országos romlás követi”, Ézsaiás szerint pedig ez akkor van, amikor „a városok elpusztulnak, lakos nélkül, és a házak ember nélkül maradnak, és a föld teljesen elpusztul; és az Úr messze eltávolítja az embereket, és nagy elhagyatottság lesz a föld közepette.” A „nagy elhagyatottság a föld közepette” az a „sok”, akik Dániel 11:41 szerint a vasárnaptörvényről elbuktatnak. Ezek Ézsaiás hatodik és Máté tizenharmadik fejezetének azon személyei, akiknek van szemük, de nem látnak, és van fülük, de nem hallanak, továbbá azok is a Jelenések harmadik fejezetében, akik visszautasítják a laodiceai gyülekezetnek adott tanácsot.

Behatol majd a dicsőséges földre is, és sok ország megbukik; de ezek megmenekülnek a kezéből: Edóm, Moáb és az ammóniak fiainak színe-java. Dániel 11:41

Ézsaiás látomásban szemlélte Jézus Krisztust az Ő szentélyében, miként János is a Jelenések könyvében. Ézsaiás azt a „tizedet” vagy tizedet jelképezi, amely „visszatér”, és faként „meg fog emésztetni”. A „megémésztetni”-nek fordított héber szó azt jelenti, hogy tűz által emésztetik meg. Mégis, a „tized”-ben van valami „lényeg”, amelyet a tűz nem emészt meg. Nyilvánvaló tehát, hogy a kilentizedben nem volt meg ez a lényeg? A tűz, amely a cser- és tölgyfát felemésztő és megemésztő tűzként van ábrázolva, a szövetség Követének tüze, aki Malakiás könyvében hirtelen jön el az Ő templomába.

Ímé, elküldöm követemet, és ő készíti meg előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtök: ímé, eljön, ezt mondja a Seregek Ura.

De ki csoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? és kicsoda állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhatisztítók lúgja; És leül, mint az ezüstnek ötvöse és megtisztítója: és megtisztítja Lévi fiait, és megolvasztja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:1–4.

Ézsaiás tizede (ami egy tizedrész) egyben Malakiás „igazságban bemutatott áldozata” is. Malakiás áldozata Isten népe, amelyet „Lévi fiaiként” ábrázol, akiket tűzzel megtisztítanak, hogy „igazságban bemutatott áldozatot” hozzanak létre; és azok, akiket Ézsaiás bizonyágtételében a tűz „megemészt”, a tized, vagyis a tizedrész.

Az Isten nekem adott kegyelme szerint mint bölcs építőmester alapot vetettem, de más épít arra. Ámde mindenki vigyázzon, miként épít arra. Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki erre a fundamentumra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít; kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és a tűz megpróbálja, kinek-kinek munkája milyen. 1 Korinthus 3:10–13.

Pál itt kijelenti, hogy minden ember munkája „tűz” által válik nyilvánvalóvá. Malakiásnál a tűz leégeti a salakot. Ézsaiásnál a „tizedrész” megtisztulása „akkor” megy végbe, „amikor” lehullatják leveleiket. A levelek a rejtett bűnnek, a tettetésnek és az elbizakodottságnak a jelképei, amint arról Ádám és Éva tanúskodnak.

Ézsaiás „tizedében” olyan lényegi valóság van, amelyet nem lehet megégetni, és ez a lényegi valóság a „szent mag”. Krisztus van bennük, a dicsőség reménysége. Maga Ézsaiás is „szent mag”, és egyúttal az a „tized” is, amellyel azonosítja magát. Mind a „szent mag”, mind a „tized” laodíceai állapotból filadelfiai állapotba tér vissza Jézus Krisztusnak az Ő szentélyében adott kijelentése által.

Isten dicsőségének látomása, amely arra indítja Ézsaiást, hogy felkiáltson: elveszett, tisztátalan ember, bűnös, akinek bocsánatra van szüksége, a mennyei szentélyben történik, amikor a fák

lehullatják leveleiket. A „lehullatják” szó jelentése: „kidobni”, vagy egy fát „kivágni”. Laodicea kivettése itt így van ábrázolva. Egy „tizedrész” vagy maradék át fog menni a Malakiás Szövetség Követe által előidézett megtisztító „tűzön”, s ily módon emberi cselekedeteik lelkiileg megégnek, és így csak „a lényeg” marad meg, amely nem éghet el, vagyis a „Szent Mag”. Azok pedig, akik nem hajlandók meghallani, úgy vettetnek ki, mint a halott, száraz levelek, vagy kiköpetnek az Úr szájából.

Jézus a Szent Mag, és a magban jelen van mindaz a szükséges genetikai állomány, amely az egész növény létrehozásához kell. Isten Igéje mag, ezért valamely dolognak az Isten Igéjében való első említése magában foglal minden olyan szükséges információt, amely ahhoz kell, hogy az a téma a hívőben teljes érettségre jusson, ha helyesen értik meg.

Ézsaiás hatodik fejezete egy olyan népet azonosít, amely nem fog „hallani” abban az időszakban, amikor AHHOZ, hogy az ember részesüljön Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának üzenetéből fakadó áldásban, MUSZÁJ hallania. Az a nép, amelyre Jézus utalt, Isten választott népe volt; az Ő felesége volt, az Ő szövetséges népe volt, az ősi Izráel volt.

Az ősi Izráel, avagy az első Izráel, az újkori Izráelt, avagy az utolsó Izráelt jelképezi. Isten népe a világ végén a hetednap adventisták, az Ő választott népe, az Ő felesége, az Ő szövetséges népe — az újkori Izráel. Ézsaiás történetének bizonyágtétele, Krisztus történetével egyesítve, két tanúbizonytságot szolgáltat, amelyek megállapítják, hogy a világ végén a hetednap adventizmus a Laodiceához intézett üzenetben ábrázolt elveszett és megmenthetetlen „állapotban” lesz.

Valójában nem megmenthetetlenek, csupán a laodiceai állapotukban megmenthetetlenek, miként Ézsaiás is az volt tapasztalata előtt, és miként Krisztus történelmének zsidói is.

Az egyik dolog, amelyet egy laodiceabelinek „meg kell hallania”, a Magvetőről szóló példázat. E példázatban „meg kell hallania”, hogy Isten Igéje „mag”, szent mag. Amikor ez „meghallatik”, akkor alap vettetik, amely kezdi feltárni a Jelenések titkos üzenetét, mert az az üzenet abba a mélységes felismerésbe van burkolva, hogy Jézus az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég. Annak megértése, hogy a vég miként viszonyul a kezdethez, magában foglalja annak megértését is, hogy Jézus az Ige, és Ő a Mag.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. És a világosság a sötétségben fénylik; de a sötétség nem fogadta be azt. János 1:1–5.

Ábrahámnak pedig és az ő magvának adattak az ígérek. Nem ezt mondja: „És a magvaknak”, mint sokról; hanem mint egyről: „És a te magvadnak”, aki Krisztus. Galátzia 3:16.

A vég és a kezdet közötti kapcsolat megértéséhez szükséges az „első említés szabályának” megértése. Az első említés szabálya arra mutat rá, hogy valamely téma kezdete a legfontosabb hivatkozási pont, mert magában hordozza az egész történetet, hiszen Isten Igéjeként mag. Az utolsó hivatkozás fontosságban a második, abban az értelemben, hogy ott kapcsolódik össze a történet minden eleme, nem hagyva elvarratlan szálakat. Ám valamely témára vonatkozó közbülső

hivatkozások adják a történet erejét és világosságát, és ebben az értelemben a közép éppoly lényeges, mint a kezdet vagy a vég.

Még sok mindenről kellene szólni e tárgykörben, de visszatérve a Máté tizenharmadik fejezetében található szakaszhoz, megállapíthatjuk, hogy Jézus az emberek két csoportját különböztette meg: azokat, akik hallanak, és azokat, akik nem hallanak. Egynél több módját is megjelöli annak, hogy valaki ne halljon, azután pedig áldást mond azokra, akik hallanak.

A ti szemetek pedig áldott, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották. Halljátok meg azért a magvető példázatát. Máté 13:16–18.

Prófétai értelemben tehát ez az „áldás” pontosan ugyanaz az áldás, mint a Jelenések 1:3-ban:

Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás igéit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva; mert az idő közel van.

Jézus utalása Máté tizenharmadik fejezetében Ézsaiás hatodik fejezetére, Ellen White írásaival összhangban, megerősíti, hogy a világ végén olyan dolgok lesznek láthatók és hallhatók, amelyek oly rendkívüliek, hogy sok igaz ember és próféta kívánt abban az időszakban élni, amikor a végső figyelmeztető üzenetnek fel kellett tártnia, és amikor az emberek azokat akkor „látják” és „hallják”.

János azt a parancsot kapta, hogy zárja le azt, amit a „Hét Mennydörgés” a tizedik fejezetben kimondott, a huszonkettedik fejezetben pedig ez a kijelentés hangzik el: „E könyv prófétálásának beszédeit be ne pecsételd: mert az idő közel van.” A következő vers az emberi kegyelemidő végét azonosítja. Közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt kijelentés hangzik el arra vonatkozóan, hogy fel kell nyitni a „Hét Mennydörgést”, amely abban az időben a Jelenések könyvének egyetlen lezárt szakasza. A „Hét Mennydörgésről” azt a tájékoztatást kapjuk, hogy az az adventizmus kezdetét és végét jelképezi.

„A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, azoknak az eseményeknek a vázolása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt fognak bekövetkezni....”

„Miután e hét mennydörgés megszólaltatta szavát, az utasítás Jánoshoz ugyanúgy érkezik, mint Dánielhez a kis könyvvel kapcsolatban: »Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés szólt.« Ezek jövőbeli eseményekre vonatkoznak, amelyek a maguk rendjében fognak kinyilatkoztatni.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

A Hét Mennydörgés az adventizmus kezdetének eseményeit jelképezi az első és a második angyal üzenetének történetében, 1798-tól 1844. október 22-éig, és ugyanabban a fent említett cikkben arról is értesülünk, hogy a Hét Mennydörgés „jövőbeli eseményekre vonatkozik, amelyek a maguk rendjében fognak feltárulni”. Az adventizmus kezdeti történelme szemlélteti az adventizmus végét, mert Jézus Krisztus, mint az Alfa és az Omega, kézjegyét helyezi az adventizmus egész történelmére, mert ez éppoly szent történelem, mint az ókori Izráel történelme volt.

Jézus szerint a Máté tizenharmadik fejezetében ezek azok az események, amelyeket a próféták látni kívántak, és amelyek megismeréséért a tanítványok áldottak voltak. Ezek a tanítványok Isten népét jelképezik a világ végén, akik áldottak azért, amit látnak és hallanak. Amit látnak és hallanak, az Jézus Krisztus kijelentésének üzenete, amelyet a Hét Mennydörgés üzenete is jelképez, s amely egyaránt a millerita történelmet és a száznegyvennégyezer történetét ábrázolja.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most erőteljesen kell képviselni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek minden gyülekezethez el kell jutniuk.

„Krisztus ezt mondta: »Boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti füleitek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látta meg; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallotta meg« [Máté 13:16, 17]. Boldogok azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

„Az üzenet adatott. És semmi késedelemnek nem szabad lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljeseznek; a befejező munkának el kell végeztetnie. Rövid idő alatt nagy mű fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelése szerint olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll a maga sorsában, hogy bizonytságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

Ellen White azt a történelmet, amelyet Krisztus azon történetként azonosított, amelyet az igaz emberek látni kívántak, az 1840-től 1844-ig terjedő millerita történelemként határozza meg, majd kijelenti, hogy „Isten rendelése szerint hamarosan olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad.” A „hangos kiáltás” a harmadik angyal végső figyelmeztetését jelképezi, és amikor ez az üzenet elhangzik, megismétli az adventizmus kezdetének történetét. A végső figyelmeztető üzenet azok az „üzenetek”, amelyeknek „minden gyülekezethez el kell jutniuk”, és mindazokat az „1840–1844 között adott üzeneteket most hatályossá kell tenni.”

Az Alfa és az Ómega a véget a kezdettel szemlélteti. Ellen White kijelenti, hogy „az üzeneteknek el kell jutniuk valamennyi gyülekezethez”, Jézus pedig ezt mondta Jánosnak: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó; és amit látsz, írd meg egy könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, amelyek Ázsiában vannak: Efézusnak, Szmirnának, Pergamonnak, Thiatirának, Szárdisznak, Filadelfiának és Laodiceának.”

Az 1840-től 1844-ig terjedő üzenetek részét képezik annak, amit el kell küldeni a gyülekezeteknek.